

Een onverwacht duet

Julia Quinn bij Boekeryj:

De Bridgerton-serie:
De ongetrouwde hertog
De verliefde graaf
Een vorstelijk aanbod
Een nobel streven
De hand van de gravin
Een royale vergissing
De edele opdracht
Een man van stand
Voor altijd en eeuwig

De Rokesby-serie:
De onuitstaanbare erfgenaam
Een officier en een heer
Haar rots in de branding
Een onverstandig huwelijk

De Smythe-Smith-serie:
Een onverwacht duet

JULIA QUINN

EEN
ONVERWACHT
DUET

Vertaald uit het Engels door Karin Breuker



ISBN 978-90-225-9699-9
ISBN 978-94-023-2040-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6580-5 (audio)
nur 342

Oorspronkelijke titel: *Just Like Heaven*
Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2011 by Julie Cotler Pottinger
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Pam Spengler-Jaffee.
Tij bent in elk opzicht een godin.*

*En ook voor Paul,
al antwoordde hij, toen ik hem om medisch advies
vroeg om mijn zieke held te redden:
'Hij moet doodgaan.'*

Proloog

Marcus Holroyd was altijd alleen.

Zijn moeder was gestorven toen hij vier was, maar dit had verrassend weinig invloed gehad op zijn leven. De gravin van Chatteris had haar zoon opgevoed zoals háár moeder haar kinderen had opgevoed – van grote afstand. Ze was niet onverantwoordelijk: ze stelde er een eer in om voor de pasgeboren erfgenaam van haar echtgenoot met de grootste zorg de allerbeste kinderjuffrouw uit te zoeken. Juffrouw Pimm was de vijftig ruimschoots gepasseerd en had al twee toekomstige hertogen en een burggraaf grootgebracht. Lady Chatteris legde haar baby in Pimms armen, herinnerde de kinderjuffrouw eraan dat de graaf geen aardbeien verdroeg en dat de kans dus groot was dat de baby daar ook niet tegen kon, en vertrok vervolgens om van het Londense seizoen te gaan genieten.

Toen zijn moeder overleed had Marcus haar bij precies zeven gelegenheden gezien.

Lord Chatteris was meer gesteld op het leven op het platteland dan zijn vrouw en verbleef vaker op Fensmore, het enor-

me, begroeide Tudor-huis in het noorden van Cambridgeshire, waar de Holroyds generaties lang hadden gewoond. Maar hij was een vader voor zijn zoon zoals zijn vader dat voor hem was geweest. Dat wil zeggen dat hij ervoor zorgde dat het kind op zijn derde op een paard werd gezet, maar verder geen reden zag om zich met hem te bemoeien, tot de jongen oud genoeg was om een redelijk intelligent gesprek te voeren.

De graaf wenste niet te hertrouwen, ook al werd hij gewaarschuwd dat hij naast zijn erfgenaam nog een reserve-exemplaar zou moeten hebben. Hij keek naar Marcus en zag een intelligente jongen met uitstekende atletische eigenschappen en een acceptabel uiterlijk. En het belangrijkste: hij was zo gezond als een vis. Aangezien hij geen reden had om te veronderstellen dat Marcus vroegtijdig zou overlijden, zag de graaf geen enkele reden waarom hij weer op vrouwenjacht zou moeten gaan, of erger nog, er weer een vrouw op na zou moeten houden. In plaats daarvan koos hij ervoor te investeren in zijn zoon.

Marcus kreeg de beste privéleraren. Hij werd geschoold op elk terrein dat voor een heer van belang was. Hij kon alle plaatselijke flora en fauna bij naam noemen. Hij kon paardrijden alsof hij in het zadel was geboren, en hoewel hij met schermen en schieten misschien geen competities zou winnen, was hij er toch bovengemiddeld goed in. Hij kon de meest ingewikkelde rekensommen maken zonder een druppel inkt te verspillen. Hij kon Latijn en Grieks lezen.

Op zijn twaalfde.

Wat, misschien toevallig, ongeveer de leeftijd was waarop zijn vader besloot dat hij wellicht een fatsoenlijk gesprek zou kunnen voeren.

Het was ook de leeftijd waarop zijn vader besloot dat Marcus de volgende stap in zijn ontwikkeling moest zetten, namelijk

door Fensmore te verlaten en naar Eton College te gaan, waar alle jongens Holroyd hun formele opleiding begonnen. Dit bleek de gelukkigste en prettigste gebeurtenis die er in het leven van de jongen kon plaatsvinden. Want wat Marcus Holroyd, erfgenaam van de graafschap Chatteris, niet had, waren vrienden.

Geen enkele.

Er waren in het noorden van Cambridgeshire geen geschikte jongens met wie Marcus kon spelen. De dichtstbijzijnde adellijke familie was die van de Crowlands en die hadden alleen maar meisjes. De op een na meest geschikte familie was landadel, wat onder de gegeven omstandigheden acceptabel zou zijn geweest, maar hun zoons waren van een totaal verkeerde leeftijd. Lord Chatteris was niet van plan zijn zoon met boeren te laten omgaan, dus hij huurde gewoon meer leraren in. Een jongen die het druk had kon niet eenzaam zijn, en bovendien zou een zoon van hem er nooit behoefte aan hebben door de velden te rennen met het onbehouwen kroost van de bakker.

Als de graaf Marcus om zijn mening had gevraagd, had hij misschien iets anders te horen gekregen. Maar de graaf zag zijn zoon een keer per dag, vlak voor de avondmaaltijd. Hun onderhoud duurde tien minuten, waarna Marcus de trap op ging naar de kinderkamer en de graaf vertrok naar zijn formele eetkamer, en dat was dat.

Achteraf bezien was het opmerkelijk dat Marcus op Eton niet doodongelukkig was. Hij had geen idee hoe hij met leeftijdsgenoten moest omgaan. Op de eerste dag, toen alle andere jongens in de woorden van de lijfknecht van zijn vader, die hem had afgezet, als een stelletje wilden rondrenden, stond Marcus aan de kant. Hij deed zijn best om niet te staren, probeerde de indruk te wekken dat hij aan de kant wilde staan en keek de andere kant op.

Hij wist niet hoe hij zich moest gedragen. Hij wist niet wat hij moest zeggen.

Maar Daniel Smythe-Smith wist dat wel.

Daniel Smythe-Smith was erfgenaam van het graafschap Winstead, maar had daarnaast ook vijf zussen en tweeëndertig neven en nichten. Als er één jongen was die wist hoe hij met andere kinderen moest omgaan, was hij het. Binnen enkele uren was hij de onbetwiste koning van de jongste leerlingen van Eton. Hij had iets – een vlotte lach, een vrolijke zelfverzekerdheid, een absoluut gebrek aan verlegenheid. Hij was een geboren leider, die net zo snel beslissingen kon nemen als grappen kon maken.

En hij had het bed pal naast dat van Marcus toegewezen gekregen.

Ze werden beste vrienden, en toen Marcus voor hun eerste vakantie bij Daniel thuis werd uitgenodigd, ging hij. Daniels familie woonde op Whipple Hill, niet ver van Windsor, dus Daniel kon gemakkelijk regelmatig naar huis gaan. Marcus daarentegen... Nou ja, het was niet alsof hij helemaal in Schotland woonde, maar het kostte wel meer dan een dag om het noorden van Cambridgeshire te bereiken. Daar kwam bij dat zijn vader in de korte vakanties nooit naar huis was gegaan en geen enkele reden zag waarom zijn zoon dat wel zou moeten doen.

Dus toen de tweede vakantie er aankwam en Marcus weer door Daniel werd uitgenodigd, ging hij.

En daarna weer.

En weer.

En weer, tot Marcus meer tijd bij de Smythe-Smiths dan bij zijn eigen familie doorbracht. Natuurlijk, zijn familie bestond uit welgeteld één persoon, maar als Marcus erover nadacht (en

dat deed hij regelmatig), dan bracht hij meer tijd door met alle afzonderlijke leden van de familie Smythe-Smith dan met zijn vader.

Zelfs met Honoria.

Honoria was Daniels jongste zus. In tegenstelling tot de rest van de Smythe-Smiths had ze geen broers of zussen in haar eigen leeftijd. Er zat ruim vijf jaar tussen haar en haar jongste zus, vermoedelijk als gevolg van een gelukkig ongelukje, waarmee lady Winstead haar fantastische voortplantingscarrière had afgesloten.

Maar vijf jaar was een groot verschil, vooral als je pas zes was, zoals Honoria toen Marcus haar voor het eerst ontmoette. Haar drie oudste zussen waren al getrouwd of verloofd, en Charlotte, die elf was, wilde niets met haar te maken hebben. Daniel ook niet, maar zijn afwezigheid had Honoria's liefde voor hem blijkbaar absurd aangewakkerd, want als hij thuis was van school, liep ze als een hondje achter hem aan.

‘Geen oogcontact maken,’ zei Daniel een keer tegen Marcus, toen ze tijdens een wandeling naar het meer van haar af probeerden te komen. ‘Als je laat merken dat je haar ziet, zijn we verloren.’

Ze liepen vastberaden door, de blik strak naar voren gericht. Ze gingen vissen, en de laatste keer dat Honoria mee was geweest, had ze alle wormen weggegooid.

‘Daniel!’ schreeuwde ze.

‘Negeren,’ bromde Daniel.

‘Daniel!!!!!!!!!!!!!!’ Het geschreeuw ging over in gekrijs.

Daniel kromp ineen. ‘Sneller,’ zei hij. ‘Als we het bos halen, kan ze ons niet vinden.’

‘Ze weet waar het meer is,’ voelde Marcus zich genoodzaakt op te merken.

‘Ja, maar...’

‘Dániel!!!!!!!’

‘... ze weet dat moeder haar levend vilt als ze alleen het bos in gaat. Zelfs als ze niet zo stom is om dat aan moeder te vertellen.’

‘Dani...’ Maar ze onderbrak zichzelf. En toen, met zo’n zielig stemmetje dat een mens wel om móést kijken: ‘Marcus?’

Hij keek om.

‘Neeeeeeee!’ kreunde Daniel.

‘Marcus!’ riep Honoria vrolijk. Ze rende met grote sprongen op hen af en kwam met een huppelpasje voor hen tot stilstand. ‘Wat gaan jullie doen?’

‘Wij gaan vissen,’ gromde Daniel, ‘en jij gaat niet mee.’

‘Maar ik hou van vissen.’

‘Ik ook. Zonder jou.’

Haar gezicht verwrong.

‘Niet huilen,’ zei Marcus snel.

Daniel was niet onder de indruk. ‘Ze doet alsof.’

‘Niet waar!’

‘Maar niet huilen,’ herhaalde Marcus, want dat was echt het allerbelangrijkste.

‘Zal ik niet doen,’ zei ze, terwijl ze verleidelijk met haar ogen knipperde, ‘als ik mee mag.’

Hoe wist een kind van zes hoe ze met haar ogen moest knippen? Of misschien wist ze dat ook niet, want even later stond ze kronkelend in haar oog te wrijven.

‘Wat is er nu weer?’ vroeg Daniel.

‘Ik heb iets in mijn oog.’

‘Misschien een vlieg,’ zei Daniel pesterig.

Honoria begon te gillen.

‘Dat had je misschien beter niet kunnen zeggen,’ merkte Marcus op.

‘Haal hem eruit! Haal hem eruit!’ krijste ze.

‘O, maak je niet druk,’ zei Daniel. ‘Er is niks aan de hand.’

Maar ze bleef gillen en naar haar gezicht slaan. Uiteindelijk greep Marcus haar handen vast, drukte ze tegen haar slapen en hield haar hoofd helemaal stil. ‘Honoraria,’ zei hij streng. ‘Honoraria!’

Ze knipperde met haar ogen, hapte naar adem en werd ten slotte stil.

‘Er is geen vlieg,’ zei hij tegen haar.

‘Maar...’

‘Waarschijnlijk was het een ooghaar.’

Haar mond vormde een kleine O.

‘Kan ik je nu loslaten?’

Ze knikte.

‘Ga je niet meer gillen?’

Ze schudde haar hoofd.

Langzaam liet Marcus haar los en deed een stap achteruit.

‘Mag ik mee?’ vroeg ze.

‘Nee!’ brulde Daniel bijna.

En de waarheid was dat Marcus het ook niet echt leuk vond om haar mee te nemen. Ze was zés. En een meisje. ‘We hebben het daar erg druk,’ zei hij, maar het ontbrak hem aan Daniels verontwaardiging.

‘Alsjeblieft?’

Marcus kreunde. Ze zag er zo verloren uit, zoals ze daar stond met haar betraande wangen. Haar lichtbruine haar, dat in een scheiding opzij zat en met een soort haarclip naar achteren was getrokken, hing slap en steil naar beneden en eindigde in een sprietig bosje iets onder haar schouders. En haar ogen ... bijna dezelfde kleur als die van Daniel, een verrassend unieke, paarsachtig blauwe kleur. Ze waren groot en vochtig en...

‘Ik zei nog zo dat je geen oogcontact moest maken,’ zei Daniel. Marcus kreunde. ‘Misschien voor deze ene keer dan.’

‘O, jippie!’ Ze maakte een luchtsprong, die deed denken aan een geschrokken kat en toen gaf ze Marcus spontaan (en godzijdank snel) een knuffel. ‘O, dank je wel, Marcus! Dank je wel! Je bent de allerbeste die er is. De allerallerbeste.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes en wierp een angstaanjagend volwassen blik in Daniels richting. ‘Niet zoals jij.’

Hij keek niet minder boosaardig terug. ‘Ik ben er trots op de allerslechtste te zijn.’

‘Kan me niks schelen,’ verkondigde ze. Ze greep Marcus’ hand. ‘Zullen we gaan?’

Hij keek neer op haar hand in de zijne. Het was een volkomen onbekend gevoel en in zijn borst trilde een wat onaangenaam gevoel, waarvan hij te laat beseftte dat het paniek was. Hij kon zich niet herinneren wanneer iemand voor het laatst zijn hand had vastgehouden. Zijn kinderjuffrouw misschien? Nee, die pakte hem altijd graag bij zijn pols. Dan had ze meer houvast, had hij haar een keer tegen de huishoudster horen zeggen.

Was het zijn vader geweest? Zijn moeder, ooit voordat ze was overleden?

Zijn hart bonsde, en hij voelde Honoria’s kleine hand glibberig worden in de zijne. Hij zweette waarschijnlijk, of misschien was zij het, hoewel hij bijna zeker wist dat hij het was.

Hij keek op haar neer. Ze keek stralend naar hem op.

Hij liet haar hand vallen. ‘Eh, we moeten gaan,’ zei hij stuntelig, ‘nu er nog genoeg licht is.’

De beide Smythe-Smiths keken hem verwonderd aan. ‘Het is net middag,’ zei Daniel. ‘Hoelang wilde je gaan vissen?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Marcus verdedigend. ‘Het kan wel een poosje duren.’

Daniel schudde zijn hoofd. ‘Vader heeft het meer net nieuw bevoorrad. Als je een laars door het water trekt, heb je waarschijnlijk al een vis te pakken.’

Honorica gnuifde van plezier.

Daniel keek haar onmiddellijk dreigend aan. ‘Waag het niet.’
‘Maar...’

‘Als mijn laarzen ook maar enigszins in de buurt van het water terechtkomen, laat ik je vierendelen, ik zweer het je.’

Ze trok een pruillip, keek naar beneden en sputterde: ‘Ik dacht aan mijn eigen laarzen.’

Marcus voelde een lachje in zich opborrelen. Honorica keek onmiddellijk op en sloeg hem gade met een blik die duidelijk maakte dat ze zich verschrikkelijk verraden voelde.

‘Dan zou het een heel klein visje moeten zijn,’ zei hij snel.

Dit leek haar niet tevreden te stellen.

‘En als ze zo klein zijn, kun je ze niet eten,’ probeerde hij.
‘Dan zijn het voornamelijk graten.’

‘Kom, we gaan,’ bromde Daniel. En ze gingen. Ze marcheerden door het bos, waarbij Honorica’s kleine benen dubbel zo hard moesten werken om hen bij te houden.

‘Ik hou eigenlijk niet zo van vis,’ zei Honorica, die een onafgebroken woordenstroom in stand hield. ‘Ze ruiken afschuwelijk. En ze smaken vissig...’

En toen, op de terugweg...

‘... Ik denk nog steeds dat die roze groot genoeg was om te eten. Als je vis lekker vindt, tenminste. Ik hou er niet van. Maar als je vis wél lekker vindt...’

‘Nodig haar nooit meer uit om mee te komen,’ zei Daniel tegen Marcus.

‘... Ik niet dus. Maar volgens mij houdt moeder wel van vis. En ik weet zeker dat zij graag een róze vis zou willen...’

‘Zal ik niet meer doen,’ verzekerde Marcus hem. Hij vond het het toppunt van onbeleefdheid om zo’n klein meisje te bekritisseren, maar ze was doodvermoeiend.

‘... maar Charlotte zou het niks vinden. Charlotte heeft een hekel aan roze. Ze weigert het te dragen. Ze zegt dat het haar flets maakt. Ik weet niet wat flets is, maar het klinkt akelig. Ik hou zelf van lavendel.’

De twee jongens slaakten een identieke zucht en zouden zijn doorgelopen als Honoria niet met een grijns voor hen was gesprongen. ‘Het staat mooi bij mijn ogen,’ zei ze.

‘De vis?’ vroeg Marcus, met een blik op de emmer in zijn hand. Er zaten drie flinke forellen in, die zich langs de zijkanten omhoog werkten. Ze zouden er meer hebben gehad, als Honoria niet per ongeluk de emmer had omgeschopt, waardoor Marcus’ eerste twee trofeeën weer in het meer belandden.

‘Nee. Heb je soms niet geluisterd?’

Marcus zou dat moment nooit meer vergeten. Het was de eerste keer dat hij werd geconfronteerd met een van de meest ergerlijke vrouwelijke trucjes: een vraag stellen waar alleen maar foute antwoorden op mogelijk waren.

‘Lavéndel staat mooi bij mijn ogen,’ zei Honoria met veel gezag. ‘Dat heeft mijn vader gezegd.’

‘Dan moet het wel waar zijn,’ zei Marcus opgelucht.

Ze wikkelde haar haar om haar vinger, maar toen ze het losliet, viel de krul er meteen weer uit. ‘Bruin staat goed bij mijn haar, maar ik heb liever lavendel.’

Marcus zette de emmer maar neer. Hij begon zwaar te worden en het handvat sneed in zijn hand.

‘O, nee,’ zei Daniel. Hij greep Marcus emmer met zijn vrije hand en gaf hem aan hem terug. ‘We gaan naar huis.’ Hij keek Honoria dreigend aan. ‘Opzij.’

‘Waarom ben je tegen iedereen aardig, behalve tegen mij?’ vroeg ze.

‘Omdat je een lastpak bent!’ schreeuwde hij bijna.

Het was waar, maar Marcus had toch medelijden met haar. Soms. Ze was praktisch enig kind, en hij wist precies hoe dat voelde. Ze wilde alleen maar ergens bij horen, meedoen aan spelletjes en feestjes en alle andere activiteiten waarvan haar familie voortdurend zei dat ze er te jong voor was.

Honorica onderging de verbale klap zonder een spier te ver trekken. Ze bleef stokstijf staan en keek haar broer giftig aan. Toen ademde ze diep en luidruchtig in door haar neus.

Marcus wenste dat hij een zakdoek bij zich had.

‘Marcus,’ zei ze. Ze draaide zich naar hem toe, hoewel ze eigenlijk vooral met haar rug naar haar broer ging staan. ‘Wil je een keer op mijn theekransje komen?’

Daniel grinnikte.

‘Ik zal mijn mooiste poppen meebrengen,’ zei ze doodernstig. Goeie god, alles liever dan dat.

‘En er is taart,’ voegde ze eraan toe, met een zoet stemmetje dat hem de doodschrik op het lijf joeg.

Marcus wierp Daniel een paniekerige blik toe, maar van die kant hoefde hij geen enkele hulp te verwachten.

‘Nou?’ vroeg Honorica gebiedend.

‘Nee,’ flapte Marcus eruit.

‘Nee?’ Ze staarde hem uilig aan.

‘Ik kan niet. Ik heb het druk.’

‘Waarmee?’

Marcus schraapte zijn keel. Twee keer. ‘Met dingen.’

‘Wat voor dingen?’

‘Gewoon, dingen.’ En toen voelde hij zich schuldig, want zo hard had hij het niet willen zeggen. ‘Daniel en ik hebben plannen.’

Ze keek verslagen. Haar onderlip begon te trillen, en voor de verandering dacht Marcus niet dat ze deed alsof.

‘Het spijt me,’ voegde hij eraan toe, want hij had haar niet willen kwetsen. Maar kom op, zeg, een theekransje! Er was geen twaalfjarige jongen op de wereld die naar een theekransje wilde.

Met poppen.

Marcus huiverde.

Honorias gezicht werd rood van woede en ze draaide zich met een ruk om naar haar broer. ‘Dat moest hij van jou zeggen.’

‘Ik heb geen woord gezegd,’ antwoordde Daniel.

‘Ik haat je,’ zei ze met een lage stem. ‘Ik haat jullie allebei.’ En toen schreeuwde ze het. ‘Ik haat jullie! Vooral jou, Marcus! Ik haat je echt!’

En toen rende ze zo snel als haar magere beentjes haar konden dragen naar het huis, wat helemaal niet zo snel was. Marcus en Daniel stonden haar alleen maar zwijgend na te kijken.

Toen ze bijna bij het huis was, knikte Daniel en hij zei: ‘Ze haat je. Nu ben je officieel lid van de familie.’

En dat was hij. Vanaf dat moment was hij dat.

Tot het voorjaar van 1821, toen Daniel alles bedierf.

Maart 1824
Cambridge, Engeland

Lady Honoria Smythe-Smith was wanhopig.

Ze verlangde wanhopig naar een zonnige dag, ze was wanhopig op zoek naar een echtgenoot, en, dacht ze met een vermoeide zucht terwijl ze een blik wierp op haar bedorven blauwe muiltjes, ze zat wanhopig verlegen om een paar nieuwe schoenen.

Ze liet zich met een plof op de stenen bank voor meneer Hillefords Tabakswinkel voor de Kritische Roker vallen en drukte zich tegen de muur achter haar aan in een wanhopige (daar had je dat afschuwelijke woord weer!) poging haar hele lichaam onder de luifel te proppen. Het goot. Het water viel met bakken uit de hemel. Het miezerde niet, het regende niet gewoon, nee, het regende pijpenstelen, bakstenen, ouwe wijven en waarschijnlijk nog zo het een en ander.

Het zou haar niet hebben verbaasd als er een complete die-rentuin uit de hemel was komen vallen.

En het stonk. Honoria had altijd gedacht dat sigaren haar minst favoriete lucht verspreidden, maar nee, schimmel was erger, en langs de buitenmuur van meneer Hillefords Tabakswinkel voor de Kritische Roker Die Het Niet Erg Vond Als Zijn Tandens Bruin Werden kroop een verdachte zwarte substantie die stonk naar de dood.

Werkelijk, kon de situatie nog ellendiger?

Ja, dat kon. Want ze was (natuurlijk) helemaal alleen, nadat de regen zich in dertig seconden van een paar druppels tot een plensbui had ontwikkeld. De rest van het gezelschap was aan de overkant en snuffelde vrolijk rond in juffrouw Pilasters Luxe Warenhuis van Linten en Snuisterijen, dat niet alleen allerlei charmante, kostelijke koopwaar bevatte, maar waar het ook heel wat lekkerder rook dan voor de nering van meneer Hilleford.

Juffrouw Pilaster verkocht parfum. Juffrouw Pilaster verkocht gedroogde rozenblaadjes en kaarsjes die naar vanille roken.

Meneer Hilleford kweekte schimmels.

Honoria zuchtte. Zo was haar leven.

Ze was te lang voor de etalage van een boekwinkel blijven dralen en had haar vriendinnen verzekerd dat ze hen over een minuut of twee zou treffen bij juffrouw Pilaster. De twee minuten waren er vijf geworden, en net toen ze op het punt stond de straat over te steken, was de hemel boven haar opengebarsten en Honoria had geen andere keus gehad dan haar toevlucht te nemen tot de enige open luifel aan de zuidkant van Cambridge High Street.

Ze staarde somber naar de regendruppels, die met enorme kracht op de kinderkopjes sloegen, openbarstten en als kleine explosies in een vochtige nevel van de straat omhoog spatten. De lucht werd met de seconde donkerder, en als Honoria het

Engelse weer goed kende, kon nu elk moment de wind opsteken en haar treurige schuilplaats onder meneer Hillefords luifel volkomen nutteloos maken.

Er verscheen een sombere trek om haar mond en ze keek met half toegeknepen ogen naar de lucht.

Haar voeten waren nat.

Ze had het koud.

En ze had nog nooit van haar leven een stap over de Engelse grens gezet, wat betekende dat ze het Engelse weer vrij goed kende en er over een minuut of drie dus nog beroerder aan toe zou zijn dan nu.

Wat ze echt niet voor mogelijk had gehouden.

‘Honoriam?’

Ze knipperde met haar ogen en verplaatste haar blik van de lucht naar het rijtuig dat zojuist voor haar tot stilstand was gekomen.

‘Honoriam?’

Ze kende die stem. ‘Márcus?’

O, god nog aan toe, dit was het enige wat nog aan haar ellende ontbrak. Marcus Holroyd, de graaf van Chatteris, hoog en droog in zijn chique rijtuig. Honoriam voelde haar mond openvallen, hoewel ze werkelijk niet wist waarom ze verbaasd zou moeten zijn. Marcus woonde in Cambridgeshire, niet al te ver van de stad. Sterker nog, als er iemand was die haar net moest aantreffen terwijl ze eruitzag als een nat, verformfaaid exemplaar van de knaagdierenfamilie, was hij het.

‘Goeie god, Honoriam,’ zei hij, terwijl hij op die laatlunkende manier van hem op haar neerkeek, ‘je zult het wel ijskoud hebben.’

Ze maakte een minuscule schouderbeweging. ‘Het is een beetje fris.’

‘Wat doe je hier?’

‘Ik zit mijn schoenen te bederven.’

‘Wat?’

‘Ik ben aan het winkelen,’ zei ze, met een gebaar naar de overkant van de straat. ‘Met vriendinnen. En nichten.’ Niet dat haar nichten niet ook vriendinnen waren. Maar ze had zo veel nichten dat ze haast een categorie op zich leken.

De deur ging verder open. ‘Stap in,’ zei hij. Niet: wil je alsjeblieft instappen, of: stap in alsjeblieft, je moet zorgen dat je droog wordt. Alleen maar: ‘Stap in.’

Een ander meisje had misschien haar neus in de lucht gestoken en gezegd: je kunt mij niet commanderen! Een ander, iets minder trots meisje zou misschien niet de moed hebben gehad om het hardop te zeggen, maar had het wel gedacht. Maar Honoria had het koud, en ze hechtte meer aan haar comfort dan aan haar trots. En vooral: dit was Marcus Holroyd, en ze kende hem al vanaf de tijd dat ze in een kinderschortje rondliep.

Vanaf haar zesde, om precies te zijn.

Dat was waarschijnlijk ook de laatste keer geweest dat ze zich nog enigszins van haar voordelige kant had laten zien, dacht ze met een grimas. Op haar zevende was ze zo’n enorme klier geworden dat Marcus en haar broer Daniel haar Mug waren gaan noemen. Toen ze had beweerd dat ze dat als een compliment beschouwde en dat het zo heerlijk exotisch en gevaarlijk klonk, hadden ze gegniffeld en er Vlieg van gemaakt.

En Vlieg was het daarna gebleven.

Hij had haar ook natter gezien dan dit. Hij had haar volledig doorweekt gezien toen ze acht was en had gedacht dat niemand haar kon zien tussen de dikke takken van de oude eik op Whipple Hill. Marcus en Daniel hadden onder aan de boom een

fort gebouwd en meisjes mochten niet meedoen. Ze hadden haar met kiezelstenen bekogeld tot ze had losgelaten en naar beneden was gevallen.

Achteraf bezien had ze niet de tak moeten kiezen die boven het meer hing.

Maar Marcus had haar uit het water gevist, wat ze niet van haar eigen broer kon zeggen.

Marcus Holroyd, dacht ze een beetje droevig. Hij was al in haar leven zo lang ze zich kon herinneren. Al van voordat hij lord Chatteris en Daniel lord Winstead was geworden. Al van voordat Charlotte, haar zusje boven haar, was getrouwd en het huis uit was gegaan.

Al van voordat ook Daniel was vertrokken.

‘Honória.’

Ze keek op. Marcus’ stem klonk ongeduldig, maar zijn gezicht stond een tikje bezorgd. ‘Stap in,’ herhaalde hij.

Ze knikte en deed wat hij zei. Ze pakte zijn grote hand en liet zich door hem in zijn rijtuig helpen. ‘Marcus,’ zei ze, terwijl ze probeerde te gaan zitten met alle gratie en nonchalance die ze in een chique salon tentoon zou spreiden. Ongeacht de plasjes bij haar voeten. ‘Wat een heerlijke verrassing om jou te zien.’

Hij staaarde haar alleen maar aan, en zijn donkere wenkbrauwen trokken nauwelijks merkbaar samen. Hij probeerde te bedenken hoe hij haar het effectiefst op haar nummer kon zetten, dat wist ze zeker.

‘Ik logeer hier in de stad. Bij de Royles,’ vertelde ze hem, hoewel hij er nog niet naar had gevraagd. ‘We zijn hier vijf dagen, Cecily Royle, mijn nichtjes Sarah en Iris en ik.’ Ze wachtte even, tot ze iets van herkenning in zijn ogen zou zien, en zei toen: ‘Je herinnert je niet meer wie ze zijn, of wel?’

‘Je hebt erg veel nichtjes,’ merkte hij op.
‘Sarah is degene met het dikke, donkere haar en ogen.’
‘Dikke ogen?’ murmelde hij, met een lachje.
‘Márcus.’
Hij grinnikte. ‘Goed dan. Dik haar. Donkere ogen.
‘Iris is erg bleek. Rossig haar?’ drong ze aan. ‘Je weet het nog steeds niet.’
‘Ze komt uit die bloemenfamilie.’
Honoría kromp ineen. Het was waar dat haar oom William en tante Maria ervoor hadden gekozen hun dochters Roos, Marigold, Lavendel, Iris en Daisy te noemen, maar toch.
‘Ik weet wie juffrouw Royle is,’ zei Marcus.
‘Ze is je buurmeisje. Natuurlijk weet je wie ze is.’
Hij haalde alleen maar zijn schouders op.
‘Hoe dan ook, we zijn hier in Cambridge omdat Cecily’s moeder vond dat we allemaal wat bijgeschaafd moesten worden.’
Er verscheen een vaag spottende glimlach om zijn mond.
‘Bijgeschaafd?’
Honoría vroeg zich af waarom vrouwen altijd bijgeschaafd moesten worden, terwijl mannen naar school mochten. ‘Ze heeft twee professoren omgekocht om ons te laten meeluisteren als ze college geven.’
‘Echt?’ Hij klonk verbaasd. En bedenkelijk.
‘Leven en tijdperk van koningin Elizabeth,’ dreunde Honoría plichtmatig op. ‘En daarna iets in het Grieks.’
‘Spreeken jullie Grieks?’
‘Niemand van ons,’ gaf ze toe. ‘Maar het was de enige andere professor die bereid was voor vrouwen te spreken.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Hij is van plan het college twee keer achter elkaar te geven. We moeten in een kantoortje wachten tot de studenten de collegezaal hebben verlaten, om te voorkomen dat